

[Knud Kristensen.]

den væk for derefter at kunne gøre et Arbejde for at bygge et mindre, et beskedent Hus op, det vil sige beskedent med Hensyn til det, som Staten skal paatage sig, fordi jeg mener, at Erhvervslivets Fremme sker bedst, naar Staten ikke tager alt for meget, men overlader en meget betydelig Del i hvert Fald paa dette Omraade til det private Erhvervsliv. Det er i Virkeligheden Venstres Standpunkt, og jeg tror ogsaa, det nok skal vise sig i det lange Løb at være det rigtige.

Christmas Møller: Til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen skal jeg kun sige, at om hans Ord havde noget Indhold, nogen Vægt og nogen Betydning, synes jeg ikke, det er muligt at diskutere med det ærede Medlem i Dag, alene af den Grund, at vi har en saadan Forretningsorden, at Diskussion ved første Behandling er udelukket, hvad det ærede Medlem Hr. Hauge vil indrømme mig, for han havde meget mere at skulle have sagt. Altsaa, om det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens Tale var frimodig og havde Indhold, synes jeg vi skal vende tilbage til ved Sagens anden og tredie Behandling, for dér vil vi kunne faa at vide, om der hos det ærede Medlem og dem i hans Parti, som maatte støtte ham, virkelig er Vilje til at udføre et saadant Arbejde, som det ærede Medlem talte om. Støtte fra vor Side skal ikke mangle, saa lidt som han manglede det under Behandlingen af andre økonomiske Love, hvorved det ærede Medlems nuværende Side-mand vil indrømme mig, at han offentlig har tilkendegivet, at vi ikke fik noget ud af det. Men jeg venter altsaa til anden og tredie Behandling.

Til den højtærede Handelsminister vil jeg gerne sige, at den højtærede Ministers Omtale af det Embedsmandsudvalg, der har udarbejdet dette Lovforslag, tror jeg for saa vidt kunde suppleres med den Bemærkning, at den højtærede Handelsminister saa at sige — det er i hvert Fald mit Indtryk — intet Direktiv har givet Udvalget, og det er just det, der bevirker den store Forskel mellem den Stilling, Embedsmænd og et saadant ministerielt Udvalg ellers har, og saa den Stilling, Embedsmændene her anbringer sig i, idet de med den Betænkning, der er afgivet, gør sig til eet med den politiske Regerings Anskuelse. Derigennem vil man rent objektivt — det er ikke et subjektivt Angreb, jeg retter — indrømme mig, at den Mulighed, som alle anderledes tænkende har med Hensyn til at henvende sig til de paagældende og faa den objektive

Besked, man har Krav paa, er meget stærkt beskaaret; stærkere, end vi nogen Sinde tidligere har set det i dansk Administration. Det er det, jeg beklager, det er det, jeg synes er forkert, det er det, jeg gerne vil have Lov til at understrege.

Til Ministeren vil jeg yderligere gerne sige, at vi har ikke givet Valutacentralen Skyld for hele Prisstigningen; enhver kan se, at der ogsaa er andre Aarsager til Stede. Men det vilde være rimeligt og naturligt i det Udvalg, som nu bliver nedsat, at søge at faa en Undersøgelse af, paa hvilke Omraader Valutacentralen er Skyld i Prisstigninger. Og den højtærede Minister kan ikke afvise det, for det er jo fuldkommen klart, at Ministeren og Udenrigsministerens allerbedste Medhjælper i hele det handelspolitiske Samarbejde, nemlig Landstingsmand Hauch, i høj Grad har givet Udtryk for en saadan Synsmaade, og de Herrer maa da redegøre for, hvad deres næsten første-delegerede ved de handelspolitiske Forhandlinger mener med sine Udtalelser.

Dernæst, vi har ikke sagt, at der skulde en Valutacentral-Ordning til. Vi har sagt, der skulde en Ordning til, og der er andre Muligheder for Ordninger end dem, Ministeren har foreslaaet. Og naar Ministeren nu saa stærkt, som han gjorde det, afviser at give Forslaget virkelig Karakter af Afvikling, saa beklager jeg dette meget. Vi vil gaa ind i Forhandlingerne i Udvalget med det Maal for Øje at faa Afviklingslinien styrket og skærpet, og for det Tilfælde, at Ministeren straks sætter en Pind i Hjulet for slige Bevægelser, vil der i Virkeligheden intet være at gøre.

Sluttelig vil jeg gerne sige, at jeg synes, den høje Regering maa gøre sig sin Stilling klar med Hensyn til Spørgsmaalet om Mestbegunstigelsens og Mestbegunstigelsesklausulens Betydning for hele vor Politik. Den ene Dag fører man en Politik frem under dette Motto: Mestbegunstigelsessystemet er Skyld i, at vi ikke kan gøre dette eller hint. Den højtærede Udenrigsminister sagde Sp. 167 — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat — i Anledning af nogle Bemærkninger, jeg fremførte med Hensyn til Spørgsmaalet om Ændring af Grundlovens § 50:

„Men om de er lidt mindre eller mere klare, har for saa vidt ikke megen Betydning, som Forholdet er dette, at selve Mestbegunstigelsesretten udvider Bestemmelserne i den schweiziske Aftale til at omfatte alle Stater, med hvilke Danmark har Mestbegunstigelsesaftaler.“

Ja, men hvilken Tale fører man frem paa det handelspolitiske Omraade, naar